

ไฟล์ข้อมูล ของการ ตกหลุมรัก

心动文档

สื่อเอิร์ชชาน (十二三) เขียน
Lucky Luna แปล
ทวันปู้อัน (晚不安) ภาพ

คำนำ

ถ้าวันหนึ่งตัวละครในนิยายเกิดมีชีวิตขึ้นมาในโลกของความเป็นจริงจะเป็นอย่างไร คนที่จะตอบคำถามนี้ได้คงเป็น 'สวีจือ' เพราะเขากำลังเผชิญกับเหตุการณ์อันน่าเหลือเชื่อ เมื่อจู่ๆ เขาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่ามิชายแปลกหน้าคนหนึ่งนอนอยู่ข้างเขา ในสภาพเปลือยเปล่า ชายคนนั้นบอกว่าชื่อ 'โจวหมู่' ซึ่งทั้งชื่อและรูปลักษณ์ของอีกฝ่ายดันไปตรงกับคาแร็กเตอร์ของพระเอกในนิยายที่สวีจือกำลังเขียนอยู่พอดี แต่เมื่อเขาพยายามค้นหาไฟล์ร่างคาแร็กเตอร์ของโจวหมู่ที่ตนเองเขียนเอาไว้เพื่อยืนยันความจริงในเรื่องนี้ ก็พบว่าไฟล์ที่ว่ำนั้นกลับหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่ตั้งแต่แรก

เริ่มเรื่องมาทุกอย่างก็ชวนให้สับสนและเต็มไปด้วยความน่าสงสัย ถ้าอยากรู้ว่าจริงๆ แล้วโจวหมู่คนนี้เป็นใคร มาจากที่ไหน แล้วสวีจือจะรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปอย่างไร คงต้องมาร่วมลุ้นกันในเรื่อง 'ไฟล์ข้อมูลของการตกหลุมรัก' นะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* สวีจื่อ

อดีตโปรแกรมเมอร์ที่เพิ่งผันตัวมาเป็นนักเขียนฟูลไทม์ เจ้าของดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกาย เรียกว่างดงามเกินกว่าจะบรรยายได้ ไม่ว่าใครก็ต้องแพ้งทางใจเวลาที่โดนออดอ้อน และถึงแม้ภายนอกจะดูเป็นมิตร แต่แท้จริงแล้วกลับไม่เก่งเรื่องการเข้าสังคม

* โจวม่

ชายหนุ่มแปลกหน้าที่เข้ามาอยู่ในห้องของสวีจื่อแบบไม่รู้ที่มาที่ไปแน่ชัด เป็นคนที่มีรวมเอาจุดเด่นของความเป็นพระเอกนิยายไว้ครบครัน ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตาหรือลักษณะนิสัย ทั้งหล่อเหลา อ่อนโยน ช่างเอาใจใส่ ถือว่าค่อนข้างอันตรายต่อหัวใจเพราะตรงตามสเปกที่สวีจื่อตั้งไว้ทุกอย่าง

* เวินชู่เหยา

แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของสวีจื่อ รู้จักและคุ้นเคยกับสวีจื่อมาอย่างยาวนาน เพราะบ้านอยู่ข้างกัน ไม่เพียงเท่านั้นเขายังเป็นแพทย์ประจำตัวที่คอยให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาแก่สวีจื่อมาโดยตลอด

บทที่ 1

โจวหมู่

ตอนที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น สวีจื้อกำลังอุ้มโน้ตบุ๊กพลงนั่งเหม่อ บนเก้าอี้พักผ่อนที่ทำจากไม้ตรงระเบียงห้องนอน

บนหน้าเดสก์ทอปโน้ตบุ๊กกำลังเปิดไฟล์เอกสารสร้างใหม่ที่ไม่มีชื่ออยู่ ไฟล์หนึ่ง บนนั้นมีเพียงตัวอักษรหนึ่งบรรทัด '12 กรกฎาคม โจวหมู่ ยืนยันว่าเป็นมนุษย์'

ระเบียงห้องนอนเป็นระเบียงแบบปิด ติดตั้งหน้าต่างยาวจรดพื้นบานใหญ่ มีเก้าอี้พักผ่อนวางไว้มุมหนึ่ง จากมุมของสวีจื้อสามารถมองเห็นรถราจำนวนไม่มากนักที่แล่นอย่างรวดเร็วบนท้องถนน

เสียงเคาะประตูดังขึ้นรวมแล้วสองครั้ง สวีจื้อหันไปมองแวบหนึ่ง แต่ไม่ได้เคลื่อนไหวอะไร

ไม่นานนักนาฬิกาข้อมือดิจิทัลบนข้อมือเปลี่ยนสีเทาเงินบนตัวหึ่งเพียงเรือนนั้นก็ดังขึ้น ตัวเลขที่เปล่งแสงสีน้ำเงินบ่งบอกเวลาสามนาฬิกาตรง

สวีจื้อปิดไฟล์เอกสารในโน้ตบุ๊ก ไฟล์เอกสารกลายเป็นไอคอนมุมพับสีขาว กลับเข้าไปในโฟลเดอร์ แสดงชื่อขึ้นมาว่า 'Doc2'

สวีจื้อพับหน้าจอโน้ตบุ๊กแล้วลุกขึ้น เก้าอี้พักผ่อนเด้งออกจากแนวเดิมเล็กน้อยเพราะการเคลื่อนไหวของเขา เขาจึงจัดมันให้ตรงกับแนวร่องพื้นอย่างจริงจัง

เขาเข้านอนตรงเวลาตอนตีสามของทุกคืนและตื่นตอนสิบโมงเช้าของ

วันต่อมา จากนั้นจะลงมาซื้ออาหารกลางวันหนึ่งชุดที่ร้านโจ๊กข้างล่าง โดยปกติจะเป็นโจ๊กข้าวโอ๊ตนมสดคู่กับเกี๊ยวหนึ่งไส้กึ่งชุดเล็กหนึ่งชุด

ที่ผ่านมาล้วนเป็นอย่างนี้เสมอ กระทั่ง...

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม สวีจือที่เตรียมขึ้นเตียงนอนหยุดชะงัก ก่อนเดินอ้อมปลายเตียงเพื่อไปเปิดประตู

ผู้มาเยือนสวมชุดนอนผ้าฝ้ายซึ่งตัดเย็บมาพอดีตัว เรียวยาวทั่วทั้งสองข้าง ไขว่กันอย่างสบายๆ อีกฝ่ายก้มหน้าเล็กน้อย เผยรอยยิ้มสมบูรณ์แบบไร้ที่ติให้กับเขา "สวัสดียามค่ำ"

ท่าทางนั้นดูกระตือรือร้นเหมือนคนทำงานบริการอย่างว่าในสถานเริงรมย์ที่กำลังเผชิญหน้า

สวีจือแบ่ปาก กระแทกประตูปิดโดยไม่ส่งเสียงสักคำ

ดีกับแม่แกสิ

กระทั่งสองวันก่อน ทุกอย่างล้วนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

สิบโมงเช้าของเมื่อสองวันก่อนสวีจือตื่นนอนตรงเวลา แล้วพบว่าคนที่อยู่นอกประตูนั้นปรากฏตัวบนเตียงของเขาด้วยร่างเปลือยเปล่า และเกี่ยวกระหวัดกับเขาด้วยท่าทางไม่งามอย่างยิ่ง

สวีจือรู้จักเขา แต่ก็ไม่รู้จักเขาเช่นกัน เพราะนี่คือพระเอกในนิยายที่สวีจือกำลังเขียน

ผู้มาเยือนชื่อว่าโจวมุ เป็นคนที่เดิมที่ไม่ควรมีตัวตนอยู่

ก็อกๆ

โจวมุยังคงเคาะประตูอย่างไม่ยอมเลิกกรา

ไฟในห้องนอนยังคงสว่าง ดังนั้นแม้จะเป็นเวลาตีสามแล้ว แต่เสียงเคาะประตูกลับไม่ได้น่ากลัว เพียงแต่นำรำคาญเล็กน้อยเท่านั้น

สวีจือสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะกดมือจับประตูแล้วเปิดออก ปล่อยให้โจวมุเข้ามา

"จะทำอะไรอีก" สวีจือกดมมปากราบเรียบ น้ำเสียงไม่นับว่าดีเท่าไรนัก

แต่สิ่งที่เขามีใบหน้าที่ไม่ว่าจะพูดด้วยน้ำเสียงอย่างไรก็ล้วนได้รับการให้อภัย
ทั้งนั้น

"ไฟห้องรับแขกเปิดไม่ติดแล้ว" บนใบหน้าของโจวมูยังคงมีรอยยิ้ม
ที่เก็บไม่มิด หางเสียงสูงขึ้น "ฉันทักแล้วจ้ะเลย ไม่กล้านอนคนเดียว"

เขาเอ่ยพลางพยายามเบียดเข้ามาข้างกายสวีจื่อ แต่ถูกสวีจื่อหลบเลี่ยง

"ตอนฉันเขียนร่างคาแรกเตอร์" สวีจื่ออธิบายอย่างใจเย็น "นายไม่ใช่
คนขี้เขลาคณะ"

โจวมูขยับมุมปากเหมือนคิดจะได้แย่งอะไรสักอย่าง สวีจื่อจึงตัดสินใจ
ชิงรุกก่อน เขากล่าวเสริมประโยคหนึ่งอย่างรวดเร็ว "ฉันเขียนไว้แบบนี้"

"แต่ความจริงแล้วฉันกลัวความมืดมาก" โจวมูบอกพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้
สวีจื่อหนึ่งก้าว

ชายเสื้อชุดนอนของเขากวาดผ่านโดนหลังมือสวีจื่อ ทำให้สวีจื่อรู้สึกจิกจี้
นิดหน่อย สวีจื่อเลยเก็บมือกลับมาเจียบๆ และถอยหลังไปหนึ่งก้าวเพื่อรักษา
ระยะห่างกับเขา

โจวมูตัวสูงมาก ตอนพูดคุยกับสวีจื่อจึงต้องก้มหน้าเล็กน้อย สวีจื่อจึงมักเห็น
ดวงตาสีเข้มทว่าเปล่งประกายของเขาอยู่เสมอ

ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันสวยมาก

"ฉันเรามาคุยเรื่องนี้กันให้ละเอียดหน่อย" สวีจื่อเดินมานั่งตรงขอบเตียง
จากนั้นยื่นมือชี้ไปยังโซฟาเดี่ยวที่อยู่ตรงข้าม บอกเป็นนัยว่าให้โจวมูนั่งลง

ปฏิกิริยาตอบสนองของโจวมูคือการทำเป็นมองไม่เห็น อีกฝ่าย
เดินตรงไปยังข้างกายสวีจื่อก่อนนั่งลงใกล้ๆ เขา

สวีจื่อขมวดคิ้วเล็กน้อย

พุกเพียงไม่ได้นุ่มมากนัก สวีจื่อจึงรู้สึกแฉะข้างๆ นุ่มลงเล็กน้อย แต่เขา
ยังคงขยับไปอีกด้านอยู่ดี

โชคดีที่โจวมูไม่ได้ขยับตามมา

สวีจื่อเริ่มเล่านิยายที่เขาเขียนเรื่องนั้น

ต้นเดือนที่แล้วเขาลาออกจากการเดิม และเซ็นสัญญากับเว็บไซต์อ่านนิยายที่ไม่ค่อยเป็นที่นิยมเจ้าหนึ่ง ทำข้างหนึ่งก้าวเข้าสู่วงการนิยายออนไลน์ กลายเป็นนักเขียนนิยายออนไลน์อย่างเป็นทางการแล้ว

เขาเริ่มเขียนนิยายเมื่อสองวันก่อน เรื่องย่อยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่พล็อตเป็นสูตรสำเร็จ เป็นนิยายโลกสวยที่น่าจะไม่ค่อยสนุกสักเท่าไร

พระเอกใจมูเป็นคนแรกที่เขาคิดขึ้นมาได้ในหัว พูดย่ให้ถูกคือชื่อใจมูนี้แต่งเข้ามาในหัวเขาเป็นอันดับแรก

ใจมูเป็นชายหนุ่มที่ยอดเยี่ยม แทบจะรวมจุดเด่นทั้งหมดของพระเอกนิยายเอาไว้เลยก็ว่าได้

หน้าตาหล่อเหลาและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

สวีจื่อใช้เวลาเพียงสองชั่วโมงก็ร่างคาแร็กเตอร์ของใจมูเสร็จแล้ว

ไม่ใช่เพราะตัวละครใจมูไม่มีมิติ แต่เป็นเพราะไอดีเดียวมากมายเกี่ยวกับใจมูนั่นหลังไหลเข้ามาในหัวสมองของสวีจื่ออย่างไม่ขาดสายโดยไม่ต้องเปลี่ยนแรงคิดเลย

ขณะที่สวีจื่อกำลังเขียนยังเผลอคิดไปว่าหากใจมูคนนี้มีตัวตนอยู่จริง ๆ ละก็ น่าจะเป็นคนที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่งเลยทีเดียว

ตอนที่สวีจื่อหยุดเขียนเป็นเวลาตีสามพอดี

เขาเข้านอนตรงเวลาอย่างมาก หลังจากนั้นเมื่อตื่นขึ้นมาตอนสิบโมงเช้าของวันถัดมาก็พบว่า มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่บนเตียงของเขา

ร่างกายเปลือยเปล่า...

...เปลือยเปล่ากันทั้งสองคน

เวลานอนหลับสวีจื่อชินกับการแถมม่านหน้าต่างไว้ ห้องนอนจึงไม่ได้มืดมาก แสงสว่างจากท้องฟ้าภายนอกลอดผ่านช่องว่างที่แถมไว้ สาดส่องให้เงาสายหนึ่งทอดยาวลงบนพื้น

ชายหนุ่มยังคงหลับอย่างสงบ หน้าอกแกร่งกระเพื่อมขึ้นลงน้อยๆ ตามจังหวะหายใจ ภาพสมจริงจนไม่น่าเชื่อ

สวีจื่อแน่ใจว่ามันไม่ใช่ความฝัน

เขาตะลึงงันไปหลายวินาที จากนั้นลุกขึ้นนั่งอย่างระแวดระวังทันใด
เสื้อผ้าของเขาที่พับไว้เรียบร้อยเมื่อคืนวางอยู่บนตู้หัวเตียง เขาค้นเอา
กางเกงตัวหนึ่งออกมาสวมก่อนแล้วจึงสวมเสื้อยืดอย่างลวกๆ

หลังแน่ใจแล้วว่าการแต่งตัวของตนเองสามารถวิ่งออกไปจากห้องได้ทุกเมื่อ
สวี่จ็อก็ยื่นมือไปผลักคนที่กำลังหลับอยู่

"อ้อ..." ชายหนุ่มส่งเสียงเบาๆ ที่หนึ่ง ดูเหมือนว่าเขายังง่วงมาก ไหล่ขยับ
เล็กน้อย เส้นผมถูโกนบนหมอนเบาๆ และไม่ขยับตัวอีก

สวี่จ็อก็วิ่งแซน ยื่นมือไปผลักอีกฝ่ายเป็นครั้งที่สอง

ชายหนุ่มพึมพำออกมาโดยไม่รู้ตัว "อย่าทวนนะ"

"นายเป็นใคร" เสียงของสวี่จ็อยังคงแหบพร่าเพราะเพิ่งตื่น แต่สติกลับ
แจ่มชัดอย่างยิ่ง

เขาเห็นขนตาสั้นที่เรียงเป็นแพขนของชายหนุ่มสั้นไหวเบาๆ จากนั้น
ดวงตาก็พลันลืมขึ้น เร็วเสียจนทำให้สวี่จ็อนึกว่าอีกฝ่ายไม่ได้กำลังหลับอยู่แต่แรก
สวี่จ็อยถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยสัญชาตญาณ

ชายหนุ่มค่อยๆ ขมวดคิ้ว สายตาจับจ้องใบหน้าสวี่จ็อ ดูเหมือนว่า
คอของเขาจะแข็งเล็กน้อยเพราะเพิ่งตื่น จึงกระแอมเบาๆ

เบาเสียจนเหมือนกับว่ากลัวทำให้ใครตกใจ

สวี่จ็อมองออกว่าเขากำลังตื่นเต้น ถึงขั้นตื่นเต้นยิ่งกว่าสวี่จ็อเสียด้วยซ้ำ

สวี่จ็อไม่พูดอะไร ริมฝีปากเฝ้มแน่น ยืนมองชายหนุ่มอยู่ตรงหัวเตียงด้วย
สีหน้าเคร่งขรึมมากขึ้นเรื่อยๆ

ชายหนุ่มเองก็ไม่พูดอะไร ประจันหน้ากับสวี่จ็อโดยไม่ส่งเสียงสักแอะ
จากมุมของสวี่จ็อสามารถมองเห็นองศาพยพทั้งห้าอันคมชัดบนใบหน้า
ของเขาได้ จมูกโด่ง คิ้วเข้ม เป็นรูปลักษณะที่ดูดุเดือดอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มจ้องสวี่จ็อยู่หลายวินาที ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง ท่าทางคิดจะ
ลงจากเตียงเข้ามาใกล้สวี่จ็อ

"อย่าขยับ!" สวี่จ็อยื่นมือชี้เขา ร้องตะโกนออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ น้ำเสียง
เคร่งเครียดอย่างมาก

ชายหนุ่มถูกตะโกนใส่จนซังกะตาย เขาค่อยๆ เก็บเท้าที่กำลังจะก้าวลงจากเตียง จากนั้นก็ไม่ขยับอีกจริงๆ

"นายเป็นใคร" สวีจือยังคงอยู่ในท่าทางป้องกันตัวโดยค้อมตัวเล็กน้อย แล้วถามอีกรอบ

เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร มีคำตอบมากมายหลายแบบ แวบผ่านเข้ามาในหัวของสวีจือ แต่ละอย่างล้วนเหลวไหลและห่างไกลจากความเป็นจริงมาก

บางทีเมื่อคืนเขาอาจจะละเมอออกไปดื่มเหล้าจนเมาก็ได้ บางทีพอเขาตื่นขึ้นมาแล้วอาจจะสูญเสียความทรงจำก็ได้ สวีจือคิดหาตัวตนต่างๆ นานาให้ผู้ชายคนนี้ด้วยจินตนาการอันไร้ขอบเขต

ทว่าสวีจือกลับได้ยินในสิ่งที่ไม่ใช่หนึ่งใน 'คำตอบมากมายหลายแบบ' เหล่านี้ ซ้ำยังทำให้ขลุ่ยซันยิ่งกว่าคำตอบใดๆ

ชายหนุ่มเอ่ย "ฉันคือโจวม่"

บทที่ 2

ตัวละครในนิยาย

"นายบอกว่า..." สวีจือได้ยืนตนเองทวนซ้ำอย่างไร้ชีวิตชีวาว่า "นายคือโจมู่?"

"อืม" โจมู่พยักหน้า ดูเหมือนว่าสภาพเปลือยทั้งตัวทำให้เขารู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างมาก เขาชี้ไปที่ตุ้มหัวเตี้ย "ฉันใส่เสื้อผ้าสักชิ้นก่อนได้ไหม"

สวีจือมองตามนิ้วมือของเขา ถึงได้พบว่าบนตุ้มหัวเตี้ยยังมีเสื้อผ้าของอีกคนวางอยู่ ดูเหมือนจะเป็นชุดคลุมนอน

ตอนที่เพิ่งตื่นเขาตกใจเกินไป ถึงกับมองข้ามเสื้อผ้าชุดนี้ไปอย่างสิ้นเชิง

"นายวางไว้ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่" ฝ่ามือสวีจือกดไว้บนเสื้อผ้าชุดนั้น ไม่ได้ส่งให้อีกฝ่ายทันที

"ฉันไม่ได้วาง" โจมู่ส่ายหน้า ดวงตามองเสื้อผ้าชุดนั้นสองสามวินาทีถึงได้เอ่ย "แต่ฉันเดาว่านี่อาจเป็นของที่เตรียมไว้ให้ฉัน"

สวีจือหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาแล้วส่งให้อีกฝ่ายทั้งที่ตัวแข็งทื่อ

ขณะที่โจมู่รับมา ปลายนิ้วของทั้งสองก็แตะโดนกัน

สวีจือสัมผัสได้ว่าปลายนิ้วของโจมู่อุ่นร้อน

นี่เป็นช่วงที่ร้อนที่สุดของฤดูร้อน แอ้มอุณหภูมิในห้องนอนก็ไม่ได้ต่ำเลย ทว่าสวีจือกลับขนลุกไปทั้งตัวเพราะความตื่นเต้น เหงื่อผุดออกมาอย่างไม่อาจควบคุมได้

โจมู่รับเสื้อผ้าไป สะบัดชุดออก ดูคร่ำวๆ ว่ากลับด้านหรือไม่ แล้ว

คลุมชุดไว้บนไหล่

เขาคล้ายกับอยากพิสูจน์ว่าตนเองไม่ได้เป็นภัยคุกคามอะไร จึงหันหลัง
ผูกสายชุดคลุมนอนแบบลวกๆ อย่างสบายใจ

หลังจากเขาสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็หมุนตัวมา และขยับเข้าไปใกล้
สวี่จ๊อเล็กน้อย

"นายอย่าเข้ามานะ!" สวี่จ๊อตะคอกห้ามเขาเสียงดัง

"โอเคๆ" โจวมู่ถูกตะคอกใส่จนตกใจ เขายกมือสองข้างขึ้นโดยอัตโนมัติ
รับรองกับสวี่จ๊อว่า "ฉันไม่เข้าไป"

สวี่จ๊อก้าวถอยหลังไปหลายก้าวช้าๆ แผ่นหลังแนบชิดกับผนัง จากนั้น
เหยียบไปทางประตูด้วยความประหม่า ระหว่างนั้นดวงตาก็จับจ้องความเคลื่อนไหว
ของโจวมู่อยู่ตลอด

โจวมู่อ้าปากคล้ายกับคิดจะพูดบางอย่าง แต่สวี่จ๊อขมวดคิ้วเป็นนัยเตือน
เขาจึงหุบปาก

สวี่จ๊อลำเจอมือจับประตูแล้วกดลง เขาเปิดประตูแล้วเบี่ยงตัวออกไป
อย่างว่องไว จากนั้นล็อกขังโจวมู่ไว้ในห้องนอน

เขาเดินตรงไปยังห้องครัว ก่อนนำมิดทั้งหมดบนเคาน์เตอร์ทำครัวไป
เก็บไว้ในลิ้นชักแล้วล็อกกุญแจ จากนั้นวิ่งไปที่ห้องอาบน้ำเพื่อเอาผ้าขนหนูทั้งหมด
ยัดใส่ตู้

วิธีฆ่าคนที่อาชญากรแทบทุกคนเลือกใช้เป็นอันดับแรกคือการใช้มีด
หรือไม้กักรัดคอให้ตาย

เมื่อนึกไปถึงรูปร่างของอีกฝ่าย สวี่จ๊อคิดว่าหากอีกฝ่ายจะลงมือกับเขา
ล่ะก็ เขาไม่มีทางเอาชนะได้เลย

สวี่จ๊อกำกุญแจห้องนอนไว้ในมือ เดินวนกลับไปกลับมาในห้องรับแขก
ที่ขนาดไม่ได้ใหญ่สักอยู่หลายรอบ คอยสังเกตความเคลื่อนไหวในห้องนอน
อยู่บ่อยๆ ความรู้สึกยิ่งวิตกกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ

สวี่จ๊อไม่เก่งในเรื่องการเข้าสังคม เขาแทบจะไม่มีเพื่อน ด้วยเหตุนี้เขาจึง
มั่นใจอย่างยิ่งว่าเขาไม่เคยพูดถึงชื่อโจวมู่นี้กับใครแม้แต่คนเดียว

คืนวันก่อนเมื่อเขาร่างคาแรกเตอร์เกี่ยวกับโจมู่เสร็จ นาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ตอนตีสามก็ดังขึ้น เขาไม่มีกระทั่งเวลาไปตรวจคำผิดอีกรอบด้วยซ้ำ

ฟันของกุญแจประตูห้องนอนแหลมมาก ขณะที่ถือไว้ในมือส่วี่จ้อออกแรงนิดหน่อย ลืมไปแล้วว่าใครเคยบอกว่าความเจ็บปวดเล็กน้อยช่วยให้เกิดความคิดไตร่ตรอง

ส่วี่จ้อเดินไปยังห้องครัว หยิบเอาแก้วใบหนึ่งจากชั้นวางสแตนเลสตรงเคาน์เตอร์ทำครัว รินน้ำเย็นให้ตนเองหนึ่งแก้ว

อุณหภูมิของน้ำต่ำมาก บนผิวรอบนอกของแก้วโปร่งใสก่อตัวเป็นหยดน้ำไหลลงมาตามข้อมือของเขา

ส่วี่จ้อดื่มน้ำไปกว่าครึ่งแก้ว รู้สึกได้ว่าหัวสมองที่นิ่งค้างค่อยๆ พ้นคืนความคิดกลับมา ความรู้สึกวิตกกังวลก็ได้รับการบรรเทาไประดับหนึ่ง

เขาไม่ได้มีความเคยชินใดๆ อย่างการละเมอไปในศัลยกรรมอะไรทำนองนี้ จึงแน่ใจได้ว่าคนที่อยู่ในห้องนอนโผล่ขึ้นมาจากความว่างเปล่า

ชายหนุ่มเรียกตัวเองว่าโจมู่ ส่วี่จ้อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าโจมู่หน้าตาควรเป็นอย่างไร แต่คิดดีๆ แล้วก็น่าจะมีลักษณะแบบผู้ชายในห้องนอนคนนั้น

ผู้ชายคนนั้นตรงตามที่เขาคิดในรูปลักษณ์ของโจมู่เอาไว้ทุกประการ องค์ภาพพทั้งห้าบนใบหน้ามีมิติคมชัด เปลือกตาสองชั้น สันจมูกสูงโด่งริมฝีปากบางเล็กน้อย รวมถึงดวงตาสีเข้ม

แต่ส่วี่จ้อเป็นคนขี้ระแวงมาแต่ไหนแต่ไร เวลานี้เขารู้สึกว่าบางทีความทรงจำของตนเองก็เชื่อถือไม่ได้เหมือนกัน

เขาเริ่มครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ที่ตนจะจำลักษณะพิเศษภายนอกหรือแม้กระทั่งชื่อของพระเอกนิยายผิดไป

ไนต์บุ๊กวางอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอน จากประตูไปถึงโต๊ะระยะประมาณเจ็ดก้าว

เขาแค่ต้องเข้าไปเปิดไนต์บุ๊กก็จะสามารถพิสูจน์ได้

ส่วี่จ้อจิกปลายนิ้วเบาๆ ที่หนึ่ง สูดลมหายใจยาวๆ แล้วถือกุญแจไปเปิดประตู

โจวมู่ยังคงนั่งอยู่บนเตียง เมื่อเห็นสวี่จื่อเข้ามาก็เงยหน้ามองเขา
สวี่จื่อเพียงมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งแล้วละสายตา จากนั้นเดินตรงไป
หลังโต๊ะทำงาน

โลโก้ของโน้ตบุ๊กหันเข้าหาโคมไฟสำหรับอ่านหนังสือสีขาวล้วนที่อยูบนโต๊ะ
แสดงว่าไม่ได้ถูกใครแตะต้อง

สวี่จื่อลอบผ่านลมหายใจ

เขาเปิดโน้ตบุ๊กแล้วรอกกรหัสผ่าน จากนั้นก็เหม่อลอยอยู่ตรงหน้าเดสก์ท็อป
ที่โล่งสะอาดจนกวาดตามองเห็นได้ชัดเจนในแวบเดียว

หน้าเดสก์ท็อปเป็นภาพมหาสมุทรกับยอดเขาที่มาพร้อมกับระบบของ
โน้ตบุ๊ก โฟลเดอร์หลายโฟลเดอร์เรียงอยู่ทางขวามือของหน้าจออย่างเป็นระเบียบ
แต่กลับไม่มีวางคาแร็กเตอร์ที่เกี่ยวกับโจวมู่

สวี่จื่อตรวจสอบโฟลเดอร์เหล่านั้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเปิดแถบค้นหา
ของโน้ตบุ๊ก ทว่าข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับโจวมู่ล้วนไม่มีแล้ว

สวี่จื่อพลันเงยหน้าขึ้น สบเข้ากับสายตาสีบสเทาของโจวมู่พอดี
นั่นคือดวงตาที่ไร้พิษภัยคู่หนึ่ง ทว่าสวี่จื่อกลับรู้สึกว่ามีควมไร้กำลัง
อันลึกล้ำขุมหนึ่งโอบล้อมเขาไว้ จูดยิ่งเขาให้ดังลงไปยิ่งห้วงอันตราย

สวี่จื่อแน่ใจแล้วว่าผู้ชายที่อยู่ในห้องนอนคนนี่คือโจวมู่

เครื่องปรับอากาศที่ติดบนผนังห้องนอนยังคงทำงานอยู่ เสียงกระแสม
อันแผ่วเบาตึงเสียดหูอย่างชัดเจนในเวลานี้

"เอ่อ...สวี่จื่อ?" โจวมู่เอ่ยขึ้นเบาๆ ทำลายสภาวะชะงักงันของทั้งสองคน

สวี่จื่อไม่ได้ตอบอีกฝ่าย แต่ถามอย่างรีบร้อนและตรงประเด็นด้วย
เสียงสั่นเครือเล็กน้อย "นายรู้ใหม่นายเป็นใคร"

โจวมู่ตะลึงงัน แต่ยังคงพูดตามตรง "รู้สิ ฉันคือโจวมู่"

"อืม นายคือโจวมู่" สวี่จื่อพยักหน้า สองมือของเขาเท้าลงบนโต๊ะทำงาน
โน้มตัวไปข้างหน้า "ฉันหมายความว่านายรู้ใหม่นายว่าโจวมู่คือใคร"

ในดวงตาของโจวมู่มีความสงสัยวาบผ่าน แต่ยังคงถูกสวี่จื่อจับได้พอดี
"ไม่รู้" โจวมู่ส่ายหน้า สายต่ายังคงสบกับสวี่จื่ออยู่ตลอด พยายามพิสูจน์

ความบริสุทธิ์ใจของตนอย่างสุดความสามารถ

สวี่จื๊อพบในตึกก่อนจะดันมันไปวางไว้ตรงที่เดิม รู้สึกได้ว่าเสียงวิ่งในหูค่อยๆ หายไป

บางทีนักเขียนนิยายอาจจะมีจินตนาการสูงและมีความสามารถในการยอมรับได้ดีมาตั้งแต่เกิด หรือไม่ก็ท่าทีของโจวมู่ยังอยู่ในขอบเขตที่ปลอดภัยมาจนถึงตอนนี้ ความวิตกกังวลที่สวี่จื๊อรู้สึกได้ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้าซึ่งทำให้จิตใจของเขาไม่สงบจึงค่อยๆ หายไป

เขาใช้เวลาเกือบสิบห้านาทีในการเตรียมใจตัวเอง พุดโน้มน้าวให้ตนเองยอมรับเหตุการณ์พิลึกพิลั่นนี้ จากนั้นค่อยเริ่มรวบรวมคำพูด

ท่าทางประหม่าและสับสนของโจวมู่เหมือนจริงมาก ดังนั้นการอธิบายเรื่องนี้อย่างไรให้โจวมู่เข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก

แต่สุดท้ายสวี่จื๊อยังคงเลือกวิธีรวบรัดและไม่อ้อมค้อมที่สุด

เขาบอกโจวมู่อย่างตรงไปตรงมา "นายคือตัวละครในนิยายที่ฉันเขียน"

อารมณ์บนใบหน้าโจวมู่แข็งค้างไปหลายวินาที จากนั้นก็ค่อยๆ มากลั่นเกินจริงขึ้นเรื่อยๆ จนแทบเรียกได้ว่าน่าตลกเลยทีเดียว

นัยน์ตาเขาเบิกกว้างน้อยๆ ริมฝีปากก็เผยออ้านิดๆ ท่าทางที่มึนตึ๋น

"ตัวละคร..." ผ่านไปหลายวินาทีโจวมู่ถึงได้เอ่ยคำพูดที่เหลือ "ในนิยาย?"

ภายในใจสวี่จื๊อรู้สึกปั่นป่วน ทว่าสีหน้ากลับสงบเยือกเย็นมาก เขาไม่ได้ใส่ใจสีหน้าที่ดูไม่อยากจะเชื่อของอีกฝ่าย ถึงอย่างไรสีหน้าแบบนี้ก็เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

"งั้นฉัน..." โจวมู่ยืนยันต่อว่า "จริงๆ แล้วเป็นคนที่ไม่มีตัวตน?"

"ใช่" สวี่จื๊อตอบอย่างไม่ปรานีแม้แต่หน่อย "นายไม่ควรมีตัวตน"

ช่วงขณะหนึ่งสวี่จื๊อรู้สึกว่าโจวมู่ดูเสียใจอยู่บ้าง ทำให้เขารู้สึกว่าคำตอบของตนไร้มนุษยธรรมเกินไป

แต่สำหรับเขาแล้วโจวมู่ก็คือสิ่งที่เหนือความคาดหมายอย่างมาก

"งั้นนายคือ?" โจวมู่เก็บอารมณ์ที่มากลั่นเกินจริงบนใบหน้าไปพอสสมควรแล้ว เขากถามถึงตัวตนของสวี่จื๊ออย่างระมัดระวัง

สวี่จื่อปี่นิ้วมือที่ห้อยตกอยู่ข้างลำตัว ใช้ความเชี่ยวชาญของนักเขียนนิยาย
วางฐานะซึ่งปลอดภัยอย่างที่สุดให้ตนเองภายในสามวินาที

"ฉันทชื่อสวี่จื่อ" เขาเดินอ้อมมาจากหลังโต๊ะทำงาน ประกาศด้วยน้ำเสียง
เคร่งขรึม "เป็นพ่อของนาย"

ตัวอย่าง

บทที่ 3

วันที่ 11 กรกฎาคม เผ่าพันธุ์มนุษย์

ภายในเวลาสั้นๆ ไม่นานที่สวีจือเห็นสีหน้าที่ดูมากลั่นเกินจริงบนใบหน้าของโจวมู่เป็นครั้งที่สองแล้ว

โจวมู่หน้าตารูปลักษณะสุขุมหนักแน่น สีหน้าเกินจริงขนาดนี้ไม่ควรปรากฏบนใบหน้าของเขา นี่ทำให้สวีจือรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง

"พ่อ?" โจวมู่เอียงศีรษะไปข้างหนึ่งเล็กน้อย เอ่ยทวนคำพูดของสวีจือ

"อืม" สวีจือเบนสายตาดูอย่างร้อนตัวอยู่บ้าง ดวงตาเขากำลังมองมือของโจวมู่ที่วางไว้บนตักอย่างสบายๆ "นายเรียกฉันแบบนี้ได้"

ในห้องเงียบไปชั่วขณะ จากนั้นจู่ๆ โจวมู่ก็หัวเราะออกมา

สวีจือขมวดคิ้วพลาบงเงยหน้า พบว่ามุมปากของโจวมู่โค้งขึ้นหน่อยๆ ดวงตาโค้งหยีเล็กน้อย

ปฏิเสธไม่ได้ว่านี่คือรอยยิ้มที่ไม่ว่าใครมองก็ยากจะละสายตา ถึงอย่างไรคุณสมบัติทางกายภาพของพระเอกนิยายก็ค่อนข้างโดดเด่นเหนือชั้นอยู่แล้ว

แต่เงื่อนไขข้อแรกคือต้องไม่ใช่การอยู่ในบรรยากาศแบบนี้

โชคร้ายคือสวีจือที่กำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่ในบรรยากาศแบบนี้พอดี และเขาก็เป็นคนที่ทำให้โจวมู่หัวเราะออกมา

"นายหัวเราะอะไร" อาการร้อนตัวที่สวีจือมีอยู่เล็กน้อยหายไปแล้ว น้ำเสียงเขาเคร่งขรึมขึ้น บรรยากาศที่เดิมที่ผ่อนคลายลงไปบ้างแล้วอีกรอบขึ้นมาอีกครั้ง

"อย่าโมโหสิ" โจวมู่นั่งตัวตรงคิดจะลงจากเตียง แต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้นมาได้

การเคลื่อนไหวจึงหยุดชะงักไปเสียก่อน เขาถามสวี่จือว่า "ฉันลงจากเตียงไปพูด
"ได้ไหม"

สวี่จือจ้องเขา ไม่ได้แสดงท่าทีอะไร

โจวมุเสริม "ซาซานิดหน่อย"

สวี่จือคิดว่าตนเองไม่ใช่คนที่ไร้ซึ่งความเห็นอกเห็นใจ จึงพิจารณาครู่หนึ่ง
ก่อนตอบรับ

โจวมุลงจากเตียงเป็นครั้งแรกของวันนี้

เขาตัวสูงมาก เมื่อยืนขึ้นทำให้สวี่จือรู้สึกได้ถึงความกดดันอันแข็งแกร่ง
สวี่จือเสียใจกับการตัดสินใจของตัวเองที่หลังแล้ว จากนั้นก็ถอยหลังก้าวหนึ่งด้วย
ความประหม่า

แต่โจวมุกลับไม่ได้เดินเข้ามาอย่างที่สวี่จือคิด เขาขยับขาเบาๆ สักพักหนึ่ง
แล้วยืนตัวตรงอยู่ข้างเตียง

บางทีอาจเป็นเพราะโจวมุดูท่าทางปลอดภัยมาจนถึงตอนนี้ สวี่จือจึง
เผลอคิดไปว่าส่วนสูงของคนคนนี้ก็สอดคล้องกับที่ตนเองเขียนไว้ในร่างตัวละคร
"พูดมาสิ" สวี่จือได้สติกลับมา ถามด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง "นายยิ้มอะไร
อยู่"

โจวมุดูเหมือนอยากจะหัวเราะอยู่บ้าง แต่ท่าทีของสวี่จือเคร่งขรึมเกินไป
สุดท้ายแล้วเขาจึงไม่ได้หัวเราะ แต่ทำท่าทางครุ่นคิด

ตอนที่สวี่จือรอนจนหมดความอดทน โจวมุก็ถามขึ้นอย่างจริงจังว่า
"ในนิยายของนาย ฉันอายุเท่าไรนะ"

"ยี่สิบเจ็ดปี" สวี่จือบอก

"งั้นป็นี่นายอายุเท่าไรแล้ว" โจวมุถามอีกครั้ง

"เกี่ยวอะไรกับนายด้วย" สวี่จือไม่พอใจที่โจวมุสอบถามข้อมูลส่วนตัว
ของเขา น้ำเสียงฉุนเฉียวราวกับเพ็งกินพริกแห้งมาห้ากิโลกรัม

"ฉันเดาว่าคงไม่ได้อายุมากกว่าฉัน" โจวมุไม่ได้รู้สึกใจฝ่อเพราะน้ำเสียง
ร้ายกาจของเขา หยั่งเชิงถาม "ยี่สิบสาม?"

สวี่จือไม่พูดไม่จา

"ยี่สิบสี่?" โจวมู่ท่ายอีกครั้ง

โจวมู่ "ยี่สิบห้า?"

"ยี่สิบหก" ในที่สุดสวี่จื๋อก็บอกคำตอบด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง

โจวมู่หัวเราะอีกครั้ง เขาก็มองหน้าเล็กน้อย รวบรวมกำลังอธิบายเหตุผลให้กับเด็กน้อยที่สื่อสารไม่เป็นคนหนึ่งฟัง "ฉันน่าจะคิดว่าผู้ใหญ่ที่อายุยี่สิบเจ็ดจะ..."

เขาชะงักไปหลายวินาที น่าจะกำลังคิดหาวิธีสื่อสารที่เหมาะสมกว่านี้

"จะเรียกคนที่ดูเด็กกว่าเขาคนหนึ่งว่าพ่อเหรอ" โจวมู่ยังคงถามอย่างนี้

สวี่จื๋อมีปฏิกิริยาตอบสนองแล้ว ใบหูของเขากลายเป็นสีแดง แต่ยังคงปากแข็งพูดว่า "ฉันเป็นคนสร้างนายขึ้นมาละ"

หลังจากเขาพูดประโยคนี้ออกมาก็เริ่มมีความมั่นใจ และเริ่มดักดวงเพิ่มมากขึ้น "ดังนั้นในเชิงตรรกะแล้วฉันคือพ่อของนายจริง?"

โจวมู่ยังคงอยู่ในท่าที่กำลังก้มหน้ามองเขา เมื่อฟังคำพูดนี้แล้วก็ไม่ได้มีการตอบสนองที่พิเศษอะไร เพียงแต่พยักหน้าอย่างจริงจัง

ท่าทางของอีกฝ่ายที่มองสวี่จื๋อนั้นดูใจจดใจจ่อมาก ทำให้สวี่จื๋อคิดว่าโจวมู่น่าจะฟังคำพูดของเขาเข้าใจแล้ว

สวี่จื๋อคิดนอกเรื่องขณะอยู่ในบรรยากาศตึงเครียดเช่นนี้อย่างหาได้ยาก เขาอดคิดถึงคำคำหนึ่งไม่ได้ "พฤติกรรมการฝังใจ"

นี่จัดการยากมาก สวี่จื๋อคิด

"ฉันคุณพ่อ..." โจวมู่ไม่ได้คัดค้านอีกดังคาด "คุณเล่าเรื่องของผมให้ผมฟังได้ไหม ผมยังไม่ค่อยเข้าใจตัวเองเท่าไร"

ตอนที่เขาเอ่ยคำพูดนี้ความสับสนและความใคร่รู้ในน้ำเสียงมีสัดส่วนพอๆ กัน ทว่ากลับไม่มีความกังวลหรือความตื่นตระหนกเลย

เขาดูยอมรับเรื่องที่ตนเองเป็นตัวละครในนิยายได้เป็นอย่างดี เพียงแต่ตกใจในตอนแรกเริ่มเท่านั้น อย่างน้อยที่สุดสุขภาพจิตก็ยิ่งดีกว่านักเขียนอย่างสวี่จื๋ออยู่มาก

* พฤติกรรมการฝังใจ (Imprinting) เป็นพฤติกรรมสัตว์ที่เกิดขึ้นเฉพาะช่วงหนึ่งของชีวิต โดยลูกสัตว์ที่เพิ่งเกิดมาจะมองว่าสัตว์ตัวแรกที่มันเห็นคือแม่ของมันและเรียนรู้จากสัตว์ตัวนั้น

นี่ทำให้สวีจือคับข้องใจ เขาเหมือนเป็นคนโลกแคบที่สุดและสุขภาพจิต ย่ำแย่ที่สุดในโลก

และตั้งแต่เมื่อกั๊บนับทศวรรษระหว่างพวกเขาที่ดูเหมือนว่าสวีจือจะเป็น ฝ่ายได้เปรียบ ทว่าในความเป็นจริงโจวมู่กลับอยู่เหนือกว่ามาโดยตลอด

โจวมู่ราวกับเป็นผู้ทำชิงที่โค่นแชมป์ได้สำเร็จ ได้สิทธิ์อำนาจมาอย่างชอบธรรม

"คุณพ่อ?" โจวมู่เร่งรัดอีกครั้ง

"อะไร!" สวีจือตอบกลับประโยคหนึ่งอย่างฉุนเฉียว เขาเดินออกจาก ตำแหน่งเดิมสองสามก้าว ก่อนตะโกนเสียงดังอีกครั้ง "ฉันได้ยินแล้ว!"

โจวมู่ถามอีกรอบอย่างใจเย็น "แล้วเล่าให้ผมฟังตอนนี้ได้ไหม"

เมื่อนึกถึงไฟล์เอกสารในโน้ตบุ๊กที่ตอนนี้ได้หายไปพร้อมกับการมาเยือน ของโจวมู่ สวีจือก็ทิ้งหัวอย่างหงุดหงิด แต่ก็ช่วยไม่ได้ จึงทำได้แค่เล่าให้เขาฟัง รอบหนึ่งโดยอาศัยความทรงจำ

"นายคือโจวมู่ ปีนีอายุยี่สิบเจ็ด เป็น..." เสียงของสวีจือชะงักไป

ตอนที่ร่างตัวละครนี้เขามิไฉ่เดีย่มากมาย โจวมู่จึงเป็นตัวละครที่มีมิติมาก อย่างไม่ต้องสงสัย

ในฐานะนักเขียนเขาครุ่นเคยกับตัวละครที่เขียนเป็นอย่างดี แต่เวลานี้ สวีจือกลับพูดเกี่ยวกับการออกแบบตัวละครของตัวเองไม่ออกเลย

เมื่อเผชิญหน้ากับโจวมู่ตัวเป็นๆ ซึ่งกำลังพูดคุยกับเขาอยู่ในห้องนอน ของตัวเองแบบนี้ การจะอธิบายกับอีกฝ่ายว่านายเป็นใครนั้นทำให้สวีจือรู้สึก แปลกมาก

เหมือนกับตอนสอบ ที่แม้ว่าจะได้คำตอบแล้ว แต่กลับพบว่าข้อสอบ ที่ตนเองทำเป็นอีกชุดหนึ่ง แถมยังมีโจทย์เพิ่มเติมมาเพิ่มระดับความยากง่ายอีก

"เป็นอะไรไปครับคุณพ่อ" โจวมู่ราวกับจ้องใจ คำที่คุณพ่อ สองคำที่คุณพ่อ เรียกจนสวีจือรู้สึกเหมือนมีแมลงบินเข้าหูดังหึ่งๆ

"หุบปาก" สวีจือหันหน้าไปเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

โจวมู่เองก็หุบปากอย่างว่าง่าย

"ต้นฉบับที่เซฟไว้หายไปแล้ว" สวีจื้อพูดด้วยเสียงที่ไม่ดังนัก ฟังดูค่อนข้างไม่มั่นใจ เหมือนกำลังอธิบายกับตัวเอง

"หืม?" โจวมู่ตอบรับคำหนึ่ง

"เพราะงั้นนาย..." สวีจื้อเอ่ยอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก "นายแสดงตามใจชอบไปก่อนก็แล้วกัน"

"รับทราบครับคุณพ่อ" โจวมู่ตอบรับไปตามน้ำ

แล้วระหว่างพวกเขาก็ตกอยู่ในความเงียบ

เป็นครั้งแรกที่สวีจื้อได้สัมผัสกับตัวว่าการยกก้อนหินทับเท้าตนเอง* เป็นความรู้สึกอย่างไร แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าพอโจวมู่หยอกแบบนี้ ความรู้สึกตึงเครียดและวิตกกังวลในตอนแรกก็หายไปแล้ว

เขาเอนหน้าเล็กน้อยเพื่омองโจวมู่ มองสำรวจอีกฝ่ายอย่างเปิดเผยใจแจ้ง โจวมู่ไม่ได้หลบเลี่ยงใดๆ ถึงขั้นเลิกคิ้วตามสัญญาตบฏาณเมื่อสายตาของสวีจื้อเคลื่อนจากปลายคางตัวเองมายังดวงตา

สวีจื้อรู้สึกตัวเองถูกเย้าหยอกเข้าให้แล้ว

บางทีโจวมู่อาจไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น แต่ในสายตาของสวีจื้อกลับเป็นแบบนี้ ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นพระเอกจากปลายปากกาของเขา ทุกอย่างจึงล้วนเกิดขึ้นมาเพราะความชอบของสวีจื้อเอง

สวีจื้อคิดอย่างไรชอบเขตว่าถูกคนแบบนี้เย้าหยอกก็ไม่เป็นไร

"สวีจื้อ" จู่ๆ โจวมู่ก็เรียกเขา

"หืม?" สวีจื้อได้สติกลับมา ไม่ได้บันดาลโทสะที่อีกฝ่ายเรียกชื่อผู้เป็นพ่อตรงๆ โดยไม่ให้ความเคารพ อย่างไรก็ตามเสียงของโจวมู่ก็นับว่าน่าฟัง เรียกสวีจื้อแล้วทำให้เขาสบายใจกว่าเรียกว่าพ่อไม่น้อย

"ฉันทิวินิดหน่อยนะ" ทันใดนั้นโจวมู่ก็กล่าวพลางยกมือขึ้นไปทาบพิก้าข้อมือ ดิจิตอลหน้าปัดสี่เหลี่ยมบนตู้หัวเตียง "ใกล้จะเที่ยงแล้ว"

"นายก็ต้องกินข้าวด้วยเหวอ" สวีจื้อหลุดพูดออกมา น้ำเสียงประหลาดใจอยู่บ้าง แต่เขาก็ทบทวนคำพูดที่พลั้งปากไปทันที

* ยกก้อนหินทับเท้าตัวเอง เป็นสำนวน หมายถึงหาเรื่องใส่ตัว

หากแบ่งตามเผ่าพันธุ์โจวมู่ควรจัดอยู่ในหมวดหมู่มนุษย์ และบรรลุนิติภาวะแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย

และมนุษย์ต้องกินข้าว

"นายเข้าใจอะไรฉันผิดไปหรือเปล่า" โจวมู่กล่าวพลางกลับลงไปนั่งบนเตียงอย่างสบายๆ เขาเท้าแขนไปด้านหลัง เหยงหน้ามองส่วจื่อ

ทั้งสองทิ้งระยะห่างระหว่างกัน ขายาวๆ ของโจวมู่เหยียดอยู่บนพื้นตามอำเภอใจ เขาไม่ได้สวมถุงเท้า ฝ่าเท้าย่ำลงบนพรมสีเทาอ่อนซึ่งอยู่ใกล้กับเท้าส่วจื่อมาก

บนตัวโจวมู่สวมชุดคลุมนอนสีเทาอ่อนตัวหนึ่ง คอเสื้อแหวกกว้าง กล้ามเนื้อท้องแกร่งซ่อนตัวอยู่ในจุดที่ปกปิดมิดชิด

ลูกกระเดือกของส่วจื่อขยับขึ้นลง เขาเขยิบเท้าเล็กน้อย

เขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพังครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ และเริ่มประหม่าขึ้นมาอีกครั้ง

การแสดงออกที่เห็นเป็นรูปธรรมคือ...หัวใจเต้นเร็วมาก

"บางทีนายอาจไม่ใช่มนุษย์" ส่วจื่อคิดอยู่ในหัวว่าบางทีโรคจิตกึ่งวลของตนเองอาจจะกำเริบอีกแล้ว ขณะเดียวกันก็รับมือกับโจวมู่อย่างขอไปที

แม้คำพูดนี้เขาเองจะไม่เชื่อเลยก็ตาม

"ก็จริง" โจวมู่กลับไม่ได้คัดค้านคำพูดนี้ เขาพยักหน้า "งั้นพาฉันไปเช็กหน่อยไหม"

"ได้" ส่วจื่อว่า

เขาใช้เวลาโจวมู่เตรียมตัวห้านาที จากนั้นเรียกรถแท็กซี่พาอีกฝ่ายไปโรงพยาบาล

เทคโนโลยีการรักษาในปัจจุบันสามารถให้คำตอบที่น่าเชื่อถือกับสมมติฐานข้างต้นได้

เพื่อนที่ส่วจื่อสนิทมากเปิดโรงพยาบาลเอกชน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ทำงานอยู่แผนกจิตเวช ส่วจื่อคิดว่าบางทีเขาจำเป็นต้องไปรับคำปรึกษาด้านจิตวิทยาลักหน่อย

บทที่ 4

วันที่ 11 กรกฎาคม คนรักร่วมชายคา

ตอนรับสายสวี่จือ เวินซูเหยา กำลังตากแอร์อยู่ในห้องทำงาน เขาเพิ่งแกะกะหมึกที่เพื่อนร่วมงานห่อกลับมาให้ ก่อนที่เสียงโทรศัพท์จะดังขึ้น

"เสี่ยวจือ?" เวินซูเหยาหยุดมือ ตั้งใจฟังเสียงจากปลายสายโทรศัพท์

"ซูเหยา" เสียงของสวี่จือดังออกมาจากโทรศัพท์ "ตอนนี้นายว่างหรือเปล่า ฉันจะไปโรงพยาบาลนายสักหน่อย"

มือของเวินซูเหยาที่กำลังหักตะเกียบหยุดชะงัก เขาเอาฝากล่องอาหารปิดกลับไป นั่งตัวตรงเล็กน้อย "ว่างสิ นายไม่สบายหรือ"

"ไม่ใช่ฉัน" สวี่จือพูดตะกุกตะกัก อ้าอึ้งอยู่นานกว่าจะเอ่ย "เป็นเพื่อนคนหนึ่ง"

"เพื่อนคนไหน" เวินซูเหยาถาม

"นายไม่รู้จักหรอก" สวี่จือตอบอย่างรวดเร็ว แต่น้ำเสียงกลับคลุมเครืออยู่บ้าง "งั้นเดี๋ยวฉันไปหานะ"

พูดจบก็วางสาย ไม่ให้โอกาสเวินซูเหยาได้ซักไซ้

เวินซูเหยาขมวดคิ้วไล่เสียงสัญญาณวางสาย เพื่อนของสวี่จือนั่นเขารู้จักเกือบทุกคน

ครึ่งชั่วโมงหลังวางสายสวี่จือก็มาถึงโรงพยาบาล เวินซูเหยาออกมาจับพวกเขาด้วยตัวเอง

สวี่จื๋อสังเกตเห็นว่าสายตาของเวินซูเหยาแววเวียนอยู่บนตัวโจวม่
 สวี่จื๋อขยับไปด้านข้างอย่างเงิบๆ พยายามบังสายตาของเวินซูเหยา
 "เสียใจจ้ะ" เวินซูเหยาหันหน้าไปทางสวี่จื๋อ แต่กลับไม่ได้เคลื่อนไหวสายตา
 ออกจากโจวม่ เขาถามสวี่จื๋อว่า "เพื่อนนาย?"

สวี่จื๋อกลืนน้ำลาย รู้สึกเล็ดเล็กน้อยว่าควรบอกความจริงกับเวินซูเหยา
 หรือไม่ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ร้ายแรงมาก ดังนั้นเขาจึงมองไปทางโจวม่โดยไม่รู้ตัว
 โจวม่สบตาเขาแวบหนึ่ง ก่อนเดินไปข้างหน้าอย่างอาหหาญ

"สวัสดีครับ" โจวม่เดินไปตรงหน้าเวินซูเหยา ขวางอยู่ด้านหน้าสวี่จื๋อ
 "ผมโจวม่ เป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของสวี่จื๋อ"

สวี่จื๋อมองไม่เห็นสีหน้าของโจวม่ แต่กลับเห็นสีหน้าของเวินซูเหยา
 ที่เคร่งขมึ้นชั่วขณะ

กระดิ่งเตือนในใจสวี่จื๋อดังขึ้น เขากล่าวต่อตามคำพูดของโจวม่อย่างรวดเร็ว
 "เขารู้สึกไม่สบายตัว ฉันเลยพาเขามาตรวจสักหน่อย"

"ตรวจด้านไหน" เวินซูเหยาถาม

"ทุกด้าน" สวี่จื๋อกล่าว "ที่ตรวจได้ก็ตรวจให้หมดเลย"

"โจวม่?" เวินซูเหยาไม่มองสวี่จื๋อ เขาพินิจมองโจวม่อยู่หลายรอบราวกับ
 มีอะไรจะถาม

"ซูเหยา" สวี่จื๋อเอ่ยปากปรามเวินซูเหยา ก่อนยื่นมือไปจับไหล่ของอีกฝ่าย
 เพื่อเปลี่ยนทิศทาง ดันเขาให้เดินเข้าไปในโรงพยาบาล "เดี๋ยวฉันค่อยคุยกับนาย
 อีกที"

เวินซูเหยาพยักหน้าแล้วหันกลับไปมองโจวม่อีกแวบหนึ่ง กล่าวด้วย
 น้ำเสียงสั่งการ "เข้ามาสิ"

พวกเขาเดินไปยังเคาน์เตอร์เวชระเบียน เวินซูเหยาพูดคุยกับพยาบาล
 สองสามประโยคแล้วให้คนพาพวกเขาไปตรวจเบื้องต้น

โจวม่เดินอยู่ข้างหน้า จู่ๆ ก็หันกลับมามองสวี่จื๋อแวบหนึ่ง สวี่จื๋อสบตา
 อีกฝ่าย ก่อนที่อีกฝ่ายจะขยับตาให้เขาอย่างได้ใจ

เหมือนเด็กประถมที่วางแผนร้ายสำเร็จ

"เด็กน้อยชะมัด" สวีจือเอ่ยประโยคหนึ่งเสียงเบา มุมปากยกขึ้นโดยไม่รู้ตัว แม้จะเป็นองศาที่เล็กน้อยมาก แต่กลับเป็นสีหน้าที่เรียกได้ว่ามีชีวิตชีวาครั้งแรกของสวีจือ นับตั้งแต่เช้าวันนี้เป็นต้นมา

ตัวเวินชู่เหยาเรียนเฉพาะทางด้านจิตเวชศาสตร์ ดังนั้นจึงไม่ได้ตรวจร่างกายของโจวมุด้วยตัวเอง แต่ส่งให้แพทย์เวรจัดการ

ขณะที่โจวมุรอตรวจก็แสดงท่าทีว่องไวเป็นอย่างมาก เขารวกับรู้ถึงความอันตรายของสถานะตนเอง จึงไม่ได้พูดมาก เพียงสื่อสารกับสวีจือทางสายตาเป็นครั้งคราว แม้สวีจือมักจะแสร้งทำเป็นมองไปทางอื่นก็ตาม

การตรวจรายการแรกของโจวมุคือการตรวจอัลตราซาวนด์หัวใจ หลังเวินชู่เหยาเห็นพยาบาลพาโจวมุเข้าไปในห้องอัลตราซาวนด์แล้วเขาก็เรียกสวีจือไว้ "เสี่ยวจือ" เวินชู่เหยาเดินเข้ามาถามด้วยความห่วงใย "ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง" คำถามนี้ของเวินชู่เหยาพุ่งเป้าไปที่ความรู้สึกและสภาพจิตใจของสวีจือ ตั้งแต่อายุสิบกว่าขวบสวีจือก็ป่วยเป็นโรคจิตกักขังในระดับรุนแรงพอสมควร เมื่อเวินชู่เหยาเริ่มทำงานด้านจิตวิทยาทำหน้าที่แพทย์ประจำตัวสวีจือมาตลอด

คำถามนี้ตอบง่ายมาก สวีจือนึกย้อนกลับไปที่ครูหนึ่ง ช่วงนี้เขารู้สึกเครียดครั้งเดียวคือเช้าวันนี้ที่เจอโจวมุคนเดียว

แต่สวีจือคิดว่าการรู้สึกเครียดในสถานการณ์แบบนั้นเป็นสิ่งสมเหตุสมผล จึงเลือกที่จะปิดบัง

"ไม่เป็นไร" สวีจือส่ายหน้า เอ่ยอย่างมีพิรุณ "ทุกอย่างปกติดี"

"งั้นเหรอ" เวินชู่เหยาถามสวีจือไม่วางตา ถามด้วยจังหวะเนิบช้า

นี่ทำให้สวีจือรู้สึกว่าเวินชู่เหยาจับได้แล้วว่าเขากำลังโกหก

"อืม" สวีจือยังคงพยักหน้า ละสายตาออก พยายามหลีกเลี่ยงการสบตากับ

เวินชู่เหยา

เวินชู่เหยาไม่ได้ถามต่อ เขาหมุนตัวเดินไปยังทิศทางตรงกันข้าม ชายเสื้อกาวน์สะบัดพลิว "การตรวจยังต้องรออีกสักพัก ไปนั่งที่ห้องทำงานฉัน"

ก่อนดีกว่า"

สวีจ็องพยักหน้าแล้วตามไป เขารู้ว่าเวินซูเหยาไม่เชื่อ

ห้องทำงานของเวินซูเหยาอยู่เหนือห้องอัลตราซาวนด์ขึ้นไปชั้นหนึ่ง พวกเขาไม่ได้ขึ้นลิฟต์ แต่เดินขึ้นบันไดไป

โรงพยาบาลมีขนาดใหญ่ และเพราะเป็นโรงพยาบาลเอกชน ค่าใช้จ่ายจึงค่อนข้างสูง ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้มีคนมาใช้บริการมากนัก บริเวณบันไดเลยมีแค่พวกเขาสองคนกำลังเดินอยู่

สวีจ็องชายเสื้อกาวที่ปลิวไหวเล็กน้อยของเวินซูเหยาอยู่คู่หนึ่ง รู้สึกหวาดหวั่นอยู่บ้าง

เวินซูเหยาเดินถึงห้องทำงานแล้วปิดประตู ก่อนให้สวีจ็องนั่งลง

หลังเดินผ่านประตูเข้ามาทางซ้ายมือมีโซฟาอยู่ชุดหนึ่ง สวีจ็องนั่งลงบนโซฟาเดี่ยวชนิดนั่งเหมือนอย่างเคย เวินซูเหยารินน้ำให้เขาแก้วหนึ่ง จากนั้นนั่งลงตรงข้ามเขา

สวีจ็องยื่นมือไปหมุนแก้วน้ำเพื่อจัดให้หูจับของแก้วตรงกับเส้นลายหินอ่อนบนโต๊ะ

"บอกมาเถอะ" เวินซูเหยาฟังโซฟาด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก่อนจะพยักเพยดปลายคางไปทางประตู "คนคนนั้นเป็นใคร"

"เพื่อนสมัยมหา'ลัย" สวีจ็องยืนยันหนักแน่น แล้วกล่าวเสริมอย่างนี้ว่าตนฉลาด "ไม่ค่อยได้เจอ เพราะงั้นนายเลยไม่รู้จัก"

เวินซูเหยาไม่ได้ตอบกลับทันที แต่ลุกขึ้นเดินไปที่ริมหน้าต่างแล้วดึงม่านหน้าต่างปิดลง

ตอนกลางวันแดดแรงมาก หลังปิดม่านแสงแดดแรงกล้าก็อ่อนลง บรรยากาศในห้องผ่อนคลายขึ้นมาทันที

นี่เป็นกลยุทธ์ที่เวินซูเหยาทำเป็นประจำเมื่อให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยากับสวีจ็อง ใช้สภาพแวดล้อมที่สงบมาลดความระแวงระวังของเขา

"นายคิดว่าฉันเชื่อเธอ" เวินซูเหยาเดินกลับมานั่งบนโซฟา ยกแก้วขึ้นมาดื่มอย่างผึ่งผาย รอให้สวีจ็องเป็นฝ่ายสรวลออกมาเอง

สวี่จื่อจึงบอตร์ประจำตัวแพทย์ที่เวินซูเหยาติดไว้บริเวณอกซ้ายของเสื้อกาวน์
ต่อต้านอย่างเงียบๆ

ในฐานะเพื่อนที่มีอยู่ไม่มากของสวี่จื่อ เวินซูเหยาคือคนที่สวี่จื่อสามารถ
เชื่อใจได้ทุกอย่าง แต่การมีอยู่ของโจวหมู่ยังคงคนรู้นัยเท่าไรจะยิ่งดีกว่า

ความสามารถเฉพาะทางของเวินซูเหยาไม่มีข้อกังขาเลย หากเขาจะถาม
ให้ได้ สวี่จื่อก็ไม่อาจจะต่อต้าน จึงนั่งเงียบเท่านั้น

แต่สิ่งที่ทำให้สวี่จื่อรู้สึกเหนือความคาดหมายคือเวินซูเหยาดูเหมือน
จะเข้าใจคลาดเคลื่อนไป

"เขาใส่เสื้อผ้าของนาย" เวินซูเหยาวางแก้วลง เอ่ยข้อสรุปของตนออกมา
"พวกนายอยู่บ้านเดียวกัน"

สวี่จื่อถูกถามจนตะลึงงัน อ้าปากคิดจะได้แย้ง แต่พอลำพุดมาถึงริมฝีปาก
แล้วก็ตัดสินใจไม่เอ่ยออกไป แบบนี้ดีกว่าให้เวินซูเหยาซักใช้ถึงตัวตนของโจวหมู่
เสียอีก

"แฟน?" เวินซูเหยาถาม

"ไม่ใช่" ครั้งนี้สวี่จื่อตอบเร็วมาก

"งั้นก็วันไนต์สแตนด" เวินซูเหยาพึงโซฟาไปทางด้านหลัง หมุนไหล่
อย่างเกียจคร้าน "ใช่ไหม"

สวี่จื่อคิดจะบอกว่าพวกเขาสองคนไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบคนรัก
แต่ทันใดนั้นกลับนึกถึงตอนที่ตื่นขึ้นมาเมื่อเช้า เขากับโจวหมู่ตระกองกอดกัน
โดยที่ร่างกายเปลือยเปล่า ดังนั้นเมื่อคำพุดมาถึงริมฝีปากก็ไม่มีเสียงแล้ว

ทำได้เพียงนั่งเงียบต่อไป

"ไม่เลวนี่" เวินซูเหยาเห็นเขาไม่ปฏิเสธก็พยักหน้า ประเมินโจวหมู่
โดยปราศจากอคติ "ดูเหมือนเป็นไทป์ที่นายจะชอบนะ"

สวี่จื่อคิดครุ่นหนึ่ง หากเขาจะหาแฟนหรือคู่นอนวันไนต์สแตนดสักก็ โจวหมู่
คงเป็นประเภทที่เขาจะเลือกจริงๆ

แต่เงื่อนไขข้อแรกคือโจวหมู่ต้องเป็นมนุษย์ที่มีตัวตนจริงๆ และจับต้องได้

"รู้จักกันได้อย่างไร" เวินซูเหยาถามอีกครั้ง

คำถามนี้ตอบง่ายมาก คนปกติสามารถตอบออกมาได้ภายในวินาทีเดียว แต่สวีจือทำไม่ได้ เขาจึงตัดสินใจอ่อนน้อมขอความเมตตา

"พี่เวิน" สวีจือเอ่ย "อย่าถามเลยนะ"

สวีจือเสียงขึ้นจมูกเล็กน้อย เสียงที่ค่อนข้างเยือกเย็นแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล นี่เป็นวิธีอดอ้อนที่เขาใช้เป็นประจำ เขาใช้วิธีนี้ในการรับมือกับ เวินชู่เหยาอย่างซ้ำซาก

เวินชู่เหยาซ่อนตามองเขา ไม่ได้ตั้งต้นอีก ยกขาไขว่ห้างอย่างสบายๆ แล้วชี้ไปที่ใต้ตาของสวีจือ "พักนี้หลับไม่สนิทหรือ"

สวีจือยกมือคลำใต้ตาแต่ไม่รู้สึกละไร เขาหยิบแก้วมาดื่มน้ำ คิดถึงสภาวะการนอนในช่วงนี้ของตัวเองครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้า "เปล่า นอนหลับเป็นเวลามาก"

เวินชู่เหยาถอนหายใจ หยิบกระจกทรงกลมเล็กๆ บานหนึ่งออกมาจากใต้โต๊ะกาแฟแล้วส่งให้เขา "ขอบตาดำเป็นหมีแพนด้าแล้ว"

สวีจือรับกระจกมาส่องแล้ววางลงอย่างรวดเร็ว เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "ฉันหลับสักสองงีบก็หายแล้ว"

"อีกสองวันนายมาหาฉันที่โรงพยาบาลอีกรอบนะ ฉันจะหาเวลาให้นายช่วงบ่าย ช่วยให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาให้นาย" เวินชู่เหยาไม่สนใจน้ำเสียงที่ดูพูดเรื่องสมเหตุสมผลของเขา

"อืม" สวีจือตอบรับอย่างอ้อมๆ แอ้มๆ "รู้แล้ว"

เวินชู่เหยาองเขาก็กองแวบ ก่อนจะดึงปากกาออกมาจากกระเป๋าเสื้อตรงหน้าอกแล้วเดินไปนั่งหลังโต๊ะทำงาน ซีดๆ เขียวนๆ สองสามบรรทัด "เอายานอนหลับกลับไปสักหน่อย"

ยานอนหลับที่เวินชู่เหยาจ่ายให้ฤทธิ์แรงมาก ปกติเวลาเริ่มกินแรกๆ สวีจือมักหลับเป็นตาย ด้วยเหตุนี้เขาจึงอำปากหมายจะปฏิเสธ

แต่เวินชู่เหยาไม่ให้โอกาส เขาพับกระดาษไม่กี่ทีแล้วก็ใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อ "เดี๋ยวฉันยังมีนัดกับคนไข้ นายนั่งคนเดียวสักพักนะ"

พูดจบก็เดินออกไปจากห้องทำงาน

心动文档

Xin Dong Wen Dang

ไฟล์ข้อมูลของการตกหลุมรัก

สื่อเออร์ซาน เขียน

Lucky Luna แปล

จำนวน 240 หน้า

ราคา 279 บาท

Published originally under the title of 《心动文档》Xin Dong Wen Dang

Original story and characters created and copyright © 十二三

Thai edition rights under license granted by

JIANGSU KUWEI CULTURE DEVELOPMENT CO.LTD.

arranged through Artop Media (Thailand) Co.,Ltd.

Thai translation copyright © by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3446-0

ภาพประกอบ 晚不安

ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เมื่อ 'สรวีจ้อ' สัมผัสตื่นขึ้นมา
ก็พบว่ามิชชายหนุ่มแปลกหน้านอนกอดเขาอยู่
ที่สำคัญคือพวกเขาทั้งคู่ต่างก็เปลือยเปล่า!

แม้จะพยายามนึกย้อนกลับไประหว่างเกิดอะไรขึ้น
แต่ก็ไม่มีความทรงจำใดๆ หลงเหลือในหัว
ชายคนนี้ไม่รู้จะอะไรเลยนอกจากชื่อของตัวเอง
'จิวบู'

แต่มีมันชื่อพระเอกนิยายที่เขาเพิ่งร่างคาแรกเตอร์เสร็จไปเมื่อคืน
ตามรูปลักษณ์และออร่าของอีกฝ่ายยังเหมือนกับที่เขาเขียนไว้ไม่มีผิด!

พอสรวีจ้อย้อนไปเปิดดูก็พบว่าไฟล์ร่างคาแรกเตอร์นั้นกลับหายไป
แล้วตกลงผู้ชายคนนี้น่ามาจากที่ไหน
หรืออีกฝ่ายจะเป็นพระเอกในนิยายที่ทะลุออกมาจริงๆ!

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3446-0

9 786160 634460

ราคา 279 บาท